

Kedves Testvérek!

Nem tudom, voltatok-e már úgy, hogy valahová nagy erőfeszítések árán sikerült megérkezni, eljutni egy nem könnyű úton és nagyon örültetek a megérkezésnek, a célba jutásnak. S mikor ott voltatok, akkor döbrentetek rá, hogy nem, nem ért véget semmi, csak valami új, valami más kezdődik el. Egyszerre izgalmas, inspiráló és kiábrándító is lehet az érzés.

A Krisztus szeretetében való meggyökerezésről, az evangéliumban gyökerező életről beszélünk hetek óta az istentiszteleteinken. Van ennek a meggyökerezettségnek, megalapozottságnak egy megállapodott, statikus, stabil vonatkozása, amiből az is következhetne, hogy az egész hitünk, a Krisztusban való élésünk egy megérkezetttség, hazaérkezés, ami után kicsit hátra is dőlhetünk. A hitben való járás azonban egyáltalán nem ez, hanem valami egészen más. Ma erről lesz szó: a célok, az előttünk lévő út, mindaz, ami mozgásba hoz, ami kimozdít és indít az Isten dicsőségére való életben. Pál apostol ebben a szakaszban bátorítja a gyülekezetet, hitvallást tesz és megosztja a testvéreivel, hogy mit végzett el benne Isten. Börtönből ír levelet, fogoly, mégis ő szolgál a kívül lévők felé. Minden oka meglenne feladni, elsüllyedni, befelé fordulni, de ehelyett „felfelé” és „kifelé” fordul. Így biztatja és tanítja a gyülekezetet arra, hogy milyen perspektívából tekintsenek magukra és az egész életükre.

I. BELSŐ DINAMIKÁK:

Az előbb már említettem, hogy milyen ellentétes belső dinamikák jelenhetnek meg az életünkben, s ezek megjelennek ebben a szakaszban is. Pál a megelőző versekben megosztja a gyülekezettel, hogyan látja Krisztust, ki az ő számára a Megváltó. Idézi a valószínűleg akkoriban közismert és énekelt Krisztus himnuszt és így ír néhány verssel a textusunk előtt: „ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém Krisztusért. [8](#) Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.” Ez az ő meggyökerezettségének lényege, és még hozzáteszi arra nézve, mit szeretne az életben elérni: „hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, [11](#) hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra.”

Nagyon könnyen rávágthatjuk, hogy ez egy misszionárius bizonyágtétele lehet, magáé az óriási Pálé, hol vagyunk mi ehhez? Mi közünk egyáltalán ilyen magasztos, magasröptű, már-már fanatikus hozzáállásokhoz?

Egy kulcsfontosságú jellemzőt fedezhetünk fel Pál útjában és szavaiban az alapján, ahogy az Igében ír az útjáról és a Krisztussal való kapcsolatáról:

Meggyökerezettség, megalapozottság (statikus) és a futás (dinamikus) egyszerre való jelenléte.

A hitben élő, az evangélium talaján álló emberre egyszerre jellemző az, hogy megérkezett, megállapodott, megnyugodott Krisztusban. Nem bolyong a világban keresve lelki otthonát, az igazságot, a válaszokat vagy épp a kérdéseket, hanem van egy megérkezetttsége és ez egy olyan belső stabilitást ad neki, ami semmi máshoz nem fogható. Másrészt úton van, sőt fut, küzd, mert van előtte út, amit meg kell tenni, ez az élete velejárója. Nem össze vissza futkározik, hanem konkrét cél felé. Megérkezett és úton lévő egyszerre. Ezt a belső dinamikát felfedezhetjük és elfogadhatjuk magunkban is. Nem feltétlenül könnyű, mert szeretnénk inkább biztosat, állandót, kiismerhető, kontrollálható, de ez nem annyira az. Lehet, hogy valamelyik felé húzna a szíved, de ez az, amit Isten elkészít a számodra: a megnyugvás, a nyughatatlan keresés feladása, befejezése. A másik pedig a kimozdulás abba, hogy Krisztust követni lépéseket, járást jelent, azaz fáradságot is, változást, fejlődést.

II. ERŐFORRÁSOK.

Pál bizonyágtétele, hogy mind a megállapodottsága, a stabilitása, mind a futásra való motiváltsága a Krisztussal való átfর্মáló találkozásból fakad. A megragadottság az, amivel leírja ezt: Megragadott a Krisztus... igyekszem hát, hogy meg is ragadjam a célt! Annyira szép, hogy ennek a cselekvője abszolút az élő Jézus Krisztus, aki megragadta, kiragadta Pált is a halálból. És a halál felé vezető útról átvezette arra az útra, ami az életre, az örök életre vezet. A legjobb képességű, legjobb szándékú emberek sem tudják megtalálni maguktól a helyes, Istenhez vezető utat Krisztus nélkül. Az úton tehát, Krisztus követésében ezt fontos megértenünk, a szívünkbe-lelkünkbe vésnünk: Krisztusban gyökerezünk. Ez a gyökér pedig táplál... ez az alap biztos, terhelhető, elhordozza az épület terhét. Elhordozza az életünket. Ez az igazi, a végső erőforrásunk. Így tekinthetünk magunkra, az életünkre.

III. ÖNISMERET

Fontos önismereti kérdést vet ez fel, mégpedig azt, hogy akkor mi a mi dolgunk, szerepünk? Miért tudjuk mégis „elrontani” sokszor ezt a jó kapcsolatot, miért nem működik magától jól minden, miért fáradunk el, miért vétkezünk és tűnik úgy, mintha kicsúszna a lábunk alól a talaj, nem is lenne alap...

Maradva az ellentétpároknaál és ezek feloldhatatlanságával együtt jelenlévő egyensúlyával: Pál Jézus Krisztus követésében értékes önismeretre tett szert. Két dolgot lát világosan:

a. Nem értem még el, azaz nem vagyok tökéletes

Így látja magát az, akit biztosan nagyon sokan láttak tökéletesnek, egésznek, odaszántnak, áldottnak és még sorolhatnánk. Semmilyen értelemben nem gondolta, hogy tökéletes lenne. A Krisztus által történt megragadottság, helyreállítás kapcsán különösen nem. Hányszor és hányféleképpen érinthet ez minket... legyünk őszinték Isten előtt bűnbánatban. Tökéletesnek lenni, látszani egyénként, családként, gyülekezetként, szolgálatként... ki-ki behelyettesítheti magát. Nagy kísértés ez a keresztyének számára: nem csak hogy jobbnak tarthatjuk magunkat a nem keresztyéneknél, de akár az ítélkezés révén egyenesen tökéletesnek. A másik vetülete ennek, hogy leértékeljük, megvetjük akár magunkban azt, ami nem tökéletes, ami még fejlődőben, alakulóban van.

b. Nem pihenhetek meg, azaz van még út előttem

Nagyon érdekes, hogy Pál a nem tökéletességét sem előnynek, sem hátránynak nem tartja. Ez egyszerűen tény, sajátosság. Ami világos a számára, hogy van még út előtte, nem pihenhet meg, nem adhatja fel. És ez nem szimpla motiváltság vagy lelkesedés, hanem belátás, felismerés és hitből fakadó engedelmesség: van még út előttem. Futok, hogy elérjem a célt. A cél pedig: a feltámadás, az új élet Krisztusban. Amihez a halálon keresztül vezet az út. Van ebben valami félelmetes, mégis reményteli: ahogy Krisztus átment a halálból életre, úgy nekünk is meg kell tenni ezt az utat. Nem kell bizonytalannak lenni erre nézve. Ez az utunk. És nem kell félni már tőle. Mert tudhatjuk minek a része mindez.

Hamlet dán királyfi így szembesül ezzel a kérdéssel: „*Lenni vagy nem lenni: ez a nagy kérdés; az-e a nemesebb, ha tűri lelkünk a pimasz sors minden gonosz nyilát, vagy az, ha fegyvert fogunk a bajokra, s véget vetünk nekik? A halál: alvás, nem több; s ha ezzel megszüntethető a szív fájdalom, a millióütődés, amit átél a húsunk -ezt a véget csak kívánni lehet. A halál: alvás; az alvás: talán álom -itt a baj: hogy milyen álmok jönnek a halálban, mikor az élet gubancát leráztuk, ez meg gondolkodtat -ezért van az, hogy hosszú életű a szenvedés. Mert ki tűmé a sok szegényt, csapást, zsarnokságot és nagyképűsködést, lenézett szerelmet, kijátszott törvényt, a vezető arcátlanságait, a csöndes embert érő száz rúgást, ha nyugalmaát megadhatná magának egy pusztapengével? Vinnénk-e terhet izzadva, nyögve egy életen át, ha nem félnénk, hogy mi lesz azután, az ismeretlen országban, ahonnan még nem tért meg utas -ez visszatart; inkább az ismertrosszat tűrjük el, mint siessünk a nem ismertfelé.*” (Nádasdy Tamás ford.)

Tudhatjuk, világosan előttünk áll Isten szavában, hogy „mily álom is jó”, s hogy ez nem álom, hanem ébrenlét, örök lét és teljesség Krisztussal. Ez az az út, amit járunk, efelé tartunk.

IV. CSELEKVŐ LÉT: a FUTÁS képével...

Nem az lesz tehát a kérdés, hogy hogyan tűzzek ki keresztyén emberként jól célokat magam elé, mit tegyek, mire hív Isten, hogyan szolgáljam Őt és így tovább. Ezek fontos kérdések a mindennapokban, de mind a nagy „célra tartás” vetületei és következményei. Nem ezek töltik ugyanis ki az életet, nem ezek a végső kérdések. A földi részcélokat vagy elérjük vagy nem. Ne becsüljük túl a jelentőségüket. Pál azt mondja, fut, nekifeszülve egyenest a cél felé. Elfelejt, ami mögötte van és nekifeszül. Igazi futó, aki tudja, hogyan lehet futni. Előre néz, megtalálja és tartja a megfelelő ritmust és nem engedi, hogy kizökkentse, elbizonytalanítsa, aminek nem kell. Testvéreim, nem jelent ez érzéketlenséget vagy beszűkültséget, sokkal inkább józanságot és bölcsességet. Amit itt Pál leír, amilyen képet használ, az valóban az a mód, ahogy futni lehet, ahogy futni érdemes.

És bármi is ágál bennünk ez ellen, ez az Isten útja számunkra is. Elfeledve, elengedve, Isten jelenlétébe hozva, ami mögöttünk van előre tekinteni. Akkor is igaz ez, ha máshol az emlékezés fontosságára buzdít az Írás. Meg van annak is az ideje, de ha a nagy célra tekintünk, akkor ez a kulcs, ez a lényeg.

Erre hív most minket Isten, erre hív mindannyiunkat: készek vagyunk-e most akár először vagy újra meghallani ezt a hívást és igent mondani és elindulni, elfelejteni, elengedni azt, amit mögöttünk van és nekifeszülni az előttünk lévőnek. Akkor is, ha képtelennek érzed magad, akkor is, ha ellenállsz, ha nem tudsz hinni... nem számít, mert Krisztus ott van veled és igazából ott fut veled ezen az úton. Ő maga az út. Erre hív, ebbe hív most minket. Induljunk el, lendüljünk mozgásba vele!

Ámen!

Thoma László